

ΟΙ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ ΒΑΡΔΟΙ

ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο Νικήτας, ο φημισμένος άλλοτε βασιλεύς του Μαυροβουνίου, δεν ήταν μόνον γενναίος πολεμιστής, αλλά και επίδοξος ποιητής. Αυτό τουλάχιστο μαρτυρεί το ποίημα που παραθέτουμε παρακάτω σε ελληνική μετάφραση. Το ποίημα αυτό γράφηκε ο Νικήτας προ 50 ετών, και είναι σχετικό με τους θριάμβους των Μαυροβουνιωτικών οπλών. Η ώραία μετάφρασις του έγινε από τον Έπτανσιο ποιητή Φ. Φ. Οδών.

ΩΔΗ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

(-Θάλασσα ! Θάλασσα !-) ΞΕΜΟΦΩΝ.

Σε χαριετώ, γαλιανή θάλασσα Ξεχωρισμένη, πλατύ βαθύ, άπέραντο, θρόρατο λαγκάδι πού από χρόνια αμείριτη επόθησε ή καρδιά μας !

Σε χαριετώ, θάλασσα, κι ενώ βουβός έμυθος σου θαυμάω τή θεούλαστα κάλλη σου, μέσ στα στήθια θεριώνει δινατώτερο τώ μίσοσ των έχθρών μου.

Αίτωι μής έχωρισανε τή δύο τρανά στοιχεία ; τίς δύο έτουτες διδμεσ έλευθεριές του κόσμου, όποιαν δινατές κι ή δύο καί θαυμαστές κι ή δύο τή αφηλά μου τή βουνά και τή βαθεία νερά σου.

Γιατί νά τούς καταραστώ ; Άς μ' εκδιξηής Έκεινος, πού τή καλή και τή κακή του κόσμου κυβερνάει. Τώρα δικός σου, θάλασσα, είμαι και σ' ό δική μου. Τό αμα πού έχθθηκε μέσ έννοσε γιά πάντα.

Χρωστάω χάρι του Θεού και των σταυραετών μου άν σέ καττάξω δόλοζαρος κι άν σάν βροντή ή φωνή μου σού ψάλλει τώ καλύτερο τραγουδι τής (ψυχής μου.

Και σ' έξορξίζω θάλασσα, άπέραντο (λειβάδι, όπου του κόσμου τώ κορμί φίλιες και (περιζώνεις, όσο ο Θεός τή ψάρια του και τή μαρ(χαριστάσια θά συντηρή, νά μ' άγατάς και νάσ' (όλη δική μου !

Γίνου δική μου, γαλιανή θάλασσα' άσ(προμαλλούσα μέ τή περιόσια πλάτη σου, τ' άπά(τητά σου βέθη, μέ τούς άνέμους τούς σλληρούς, μέ (τίς γλυκείες γαλίηες.

Γίνου δική μου μ' όλους σου τούς φημισμένους ναύτες μέ τή βαθεία σου κάτεργα, μέ τώ γαλάζιο κίμα όπου χαρίζε τ' ορανού τώ γαλιανό του χρώμα.

Γίνου δική μου, θάλασσα θεούλαστη, και φίλα μέ τούς άφρούς σου τούς πολλούς τήν άκροθαλασσιά μου, όσο πού ο κόσμος θε νά ζή και θά κινήται ή φύσι, ώσόντου ο ήλιος μέ τή στεργή του άχτίδα φέξη στού κόσμου τή θανή και σέν' άποστεγώσει.

λα τής άφρυχς νόφης... Τί κατάρα !

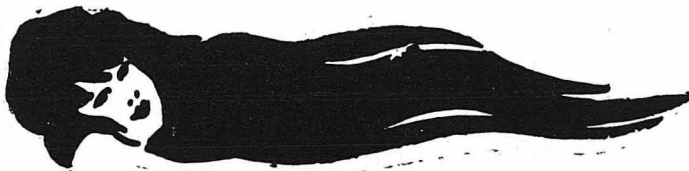
Άλλά τί συμβαίνει λοιπόν ; Μέσα στα λουλούδια πού είχε μαζέψει από τώ κοιμητήριό ή Γετρούδη, είχε τριτωώσει ένα μικρό φεΐδι, ναρκωμένο από τώ κρύο. Κι όταν ή κόρη φόρεσε τώ στεφάνι του γάμου της κι ακούμπησε τ' άνθη στο φλογισμένο μέταλό της, τώ μικρό φεΐδι ζωογονήθηκε και τή δάγκωσε μέ τή φαρμακερή του γλώσσα...

Η Γετρούδη άναπαύεται τώρα κάτω από έναν ώραιο τάφο, μέσ στο κοιμητήρι.

Ο Βιλέμιος, πού δεν ήταν γραφτό του νά γίνη σύντροφος της, άναπαύεται δίπλα της. Μολαταύτα ο Βιλέμιος πέθανε άπάνω στον τάφο τής άγαπημένης του Λευκής. Πέθανε τήν ίδια μέρα πού τής ξανατίγη τή λευκά οδόν πού τής είχε κλέψει ή άουλόλοιστη Γετρούδη...

Ευτυχισμένη Βιλέμει ! Ευτυχισμένη Λευκή ! Δυστυχισμένη Γετρούδη !

VULFRAN

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΑΤΙΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Ο Κικέρων περι ρητέρων. Οί φωνακλάδες. Τό τέλος του Περμηπιου. Πώς κερδίζονται και πώς χάνονται τή αξίωματα. Πομπήεις και Μαρκελλίνες. Τά σύναρα. Ήσόνες και πολιτική. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο μεγαλύτερος οήτωσ τής άρχαιοτήτος μετά τον Έλληνα Δημοσθένη ήττηξε ο Ρωμαίος Κικέρων. Ο Κικέρων μιλούσε πάντα μέ φυσικότητα και πρόσζε στο περιεχόμενο των λόγων του και όχι στις χειρονομίες και τίς κινήσεις. Έκείνου πού φωνάζον δινατά άπάνω στο βήμα, έλεγε, μοιάζον μέ τούς ζουτσούς πού μη μωρόντας νά περλατήσουν καθαλίκεύον άλογα...

Μιά μέρα ο συμπατριώτης του Κικέρωνος Μέτελλος Νέπος ελε στο μεγάλο οήτωρα : Περισσότερους έχεις θανατούς μέ τίς μαρτυρίες σου παρά έχεις σόσει μέ τίς συνηγορίες σου. Άπό ανέθη, άπάντης ο Κικέρων, γιατί ο δικαστά έκτιμούν πού πολύ τήν ειλικρινεία μου παρά τήν ειγλωττία μου.

Όταν ο Κάισαρ και ο Πομπήιος λόγω των γνωστών διαφορών των ήθον σε διάτασι, ο Κικέρων ο όποιος δεν είχε δηλώσει άκόμα φίλια σε κανένα, ελε : Γνωρίζω πούν από τούς δύο νά άποφύγω, αλλά δεν ξέρω σε πούν νά καταφύγω ! Μ' αυτό ήθελε νά πη ότι ούτε στον έναν ούτε στον άλλον είχε έμπιστούση.

Ο Πομπήιος, όταν κατετροπώθη από τον Κάισαρα, θέλησε νά περάση στην Αίγυπτο. Ένώ λοιπόν έτοιμαζότανε νά μηη στο πλοίο πού είχε στείλει εκπήτης γιά τήν παραλαβή του ο βασιλεύς τής Αίγύπτου, γύρισε στη γυναικα του και στα παιδιά του και άποχαριετώντας τους ελε τώ πάλι τώ Σοφοκλή :

Όποιος πηγαίνει σε παλάτι βασιληά, γίνεται δούλος του παντοτεινός, άκόμα κι όταν πάη μέ τώ θέλημά του ! Μόλις δέ μήχη στο πλοίο χιτηθήκε μέ τώ ξίφος του κι έπεσε νεκρός.

Ο Πομπήιος έλεγε συχνά γιά τον έαυτό του τή έξη χαμακτηριστικά : Κέρδινα τή αξίωματα πού πού γοήγορα άπ' όσο ήλιπα ο ίδιος και τή έχασα πάλι πού πού γοήγορα άπ' όσο ήλιπα οι άλλοι !

Κατά τήν έποχή του εμφύλιου πολέμου τής Ρώμης κάποιος Μαρκελλίνος, ο όποιος είχε ενεργητική προηγομένης πολλές φορές από τον Πομπήιο και τώρα ήταν μέ τώ κόμμα του Καίσαρος, άρχισε νά σιοκαρατη άουστόλος των πρώην ενεργήτων ένόπιων τής Συγκλήτου.

Δεν ντρέπεται, Μαρκελλίνε, τού ελε ο Πομπήιος, νά καζολογής έκείνου πού ενώ πρην ήσουν σχεδόν άφανος σ' έκανε τόσο ειγλωττο, και ενώ πρην φοροσες από τήν πείνα, σέ χόρτασε τόσο πού ώστε να ξερωάς έναντιον του ό,τι φτάσεις ;...

Ο Φραάτης, ο βασιλεύς των Πάρθων, έστειλε κάποτε στον Πομπήιο μιά έπιστολή, στην όποια τον παρακαλούσε νά χρησιμοποιήσουν ως όριο μεταξύν των δύο χωρών τον ποταμό Εδφράτη. Οί Ρωμαίοι, τού άπάντης ο Πομπήιος, προτιμούν νά μεταχειρισόντου ως όριο μεταξύν αυτών και των Πάρθων τώ... δικαίον !...

Ο στρατηγός Λένιος Λούκιλλος, ο όποιος ήσπερ' από μερικές νίκες του τώ είχε ρίξει στις διακεδόμες και στις ήδονές, κατηγορούσε τον Πομπήιο ότι παρ' όλα του τή γερατεία έξακολουόυσε νά επήξη τήν πολιτική έξουσία.

Έβλεπε περισσότερο άφρατο, άπάντης ο Πομπήιος, νά επιδιόεται ένας νέος στις εδωχίες παρά νά άναπαύεται ένας γέρος στην πολιτική !...

ΤΟ ΝΕΡΩΜΕΝΟ ΓΑΛΑ

Η κυρία παραπονιέται στο γαλατά :

Μά τί γάλα είνε αυτό πού μου φέρονεις ; Αυτό είνε όλο νερωμένο...

Τί νά σου κάνω κι έγώ, κυρία μου ! Άπαντά ο γαλατάς. Τώρα τώ καζολοκίρι, καθώς ξέρει κι ή άφραγιά σου, ή γελάδες διψον και πίνου περισσότερο νερό !...